

Verslag Haalreis 2006

Dinsdag 21 februari 2006

6.15 uur. Er is nog geen mens te zien op de parkeerplaats bij de Herenhof als ik met mijn gezinnetje kom aanrijden. Langzaam bekruipt mij een onaangenaam gevoel. Is dit wel de juiste plaats voor vertrek naar Wit Rusland? Is het niet toch bij b.v. het magazijn van Bakker Sport? Toch maar even Margriet bellen. Zij zat nog lekker aan een kopje thee en vertelde dat de verzameltijd 6.30 uur zou zijn. Goed, ik dacht dat we om 6.30 uur zouden vertrekken en dan wil je toch niet te laat zijn.

Langzaamaan kwamen er meer reisgenoten met hun familieleden aan.

En om 6.30 uur kwam de bus met de drie chauffeurs: Henk, Panc en Bauk. Een schitterende combinatie van namen en later blijkt ook van persoonlijkheden.

Het afscheid is wel even zwaar. Je kinderen gedag zeggen valt niet mee. Maar wat is nou een week? Straks moeten er vaders en moeders in Wit Rusland afscheid gaan nemen van hun kinderen voor twee maanden. Dus niet zeuren!

Met zeven personen zaten we in een bijna lege bus. Margriet, Anja en Arie vanuit het bestuur, de drie chauffeurs en ik, Ellen, als gastouder.

Een kopje koffie zou wel smaken. Gelukkig is de bus van alle gemakken voorzien zodat wij er zelfs heet water kunnen tappen voor koffie en thee. Heerlijk!!

Margriet voorzag ons ook nog van een snee zelfgebakken krentenbrood.

9.00 uur We passeren de Duitse grens. Alles loopt op rolletjes!! De eerste plaspauze is na ongeveer twee en een half uur. De chauffeurs wisselen elkaar af. Ze zorgen ervoor dat ze elkaar scherp houden door herinneringen op te halen van de reizen die zij met elkaar hebben gedeeld in het verleden. Bij al die belevenissen wordt veel gelachen, want wat hebben ze veel meegemaakt! Minstens vijftig keer naar Wit-Rusland levert vele smakelijke verhalen op.

De eerste sneeuwvlokken vallen uit de lucht en nog geen twee uur later rijden we door een volledig wit landschap! Nog 318 km naar Berlijn. Dat schiet lekker op!

We worden goed verzorgd door Margriet en Anja. Die steeds klaar staan om ons te voorzien van een natje en een droogje.

15.30 uur bereiken we de Poolse grens. Er staan minstens 80 vrachtauto's op de rechterbaan te wachten voor de douane. Wij mogen ze gelukkig passeren om vooraan naar een speciale controle voor bussen te gaan. En bussen zijn er niet veel. Er komen twee mannen in de bus die onze paspoorten controleren. En vrij snel kunnen we de grens over.

De autosnelweg die dwars door Polen gaat is levensgevaarlijk. Het is niet meer dan een tweebaansweg met de mogelijkheid om naar links en rechts iets uit te wijken op het moment dat er iemand gaat inhalen. Je ziet dus overal langs de weg gedenktekens in de vorm van kruizen, bloemen en kransen. Dat is niet bepaald een vrolijke aanblik.

Ook de dames die zich langs de kant van de weg aanbieden geeft mij een triest beeld, wetend dat zij waarschijnlijk voor een habbekrats daar uren in de kou staan te wachten.

16.42 uur We komen aan bij Hotel Sen in Myszećin. Het hotel ligt volledig buiten stad en land, zomaar langs de kant van de weg. We vragen ons af wat je daar zou moeten zoeken. Maar gezien de ontelbare vrachtwagens die er dag en nacht langs trekken zal het hotel waarschijnlijk wel kunnen bestaan van chauffeurs die weer eens een echt bed willen zien. Of busreizigers, zoals wij, die ook zin hebben in een warme douche, een goede maaltijd en een lekker bed.

In dat alles werden wij rijkelijk voorzien. De wodka en de wijn zorgden voor een goede stemming. De ober die ons vriendelijk bediende werd in de watten gelegd. De meegebrachte cadeautjes nam hij van harte aan.

En dan naar bed, want morgen is er weer een hele dag in de bus.

De kilometerteller staat op 830 km.

Woensdag 22 februari 2006

Om 7.20 uur vertrokken we vanuit het hotel na een goed ontbijt te hebben gehad met scrambled eggs.

Sommige hadden of te weinig nachtrust gehad of te diep in het glaasje gekeken, of misschien wel allebei. Dit had als gevolg dat ik al snel ronkende geluiden door de bus hoorde gaan. Degene die wel fris waren opgestaan konden naar Dr. Zhivago kijken. Voor mij betekende het dat ik ook een stuk van de film heb moeten missen!

Om 9.45 wisselde Henk Bauk af en zo langzamerhand veranderde het landschap in een vriendelijke aanblik met links en rechts fruitbomen (helaas nog geen appeltjes aan de bomen) bedolven onder een deken van sneeuw. De wind is behoorlijk koud. De weg is vrij slecht. Er zaten flinke gaten in het wegdek en veel harder dan 60-70 km per uur reden we niet.

Om 14.00 uur naderden we Warschau, waar we dwars doorheen zouden rijden. Een vrij brede weg bracht ons naar de andere kant van de stad.

We reden langs het suikerpaleis dat Polen na de tweede wereldoorlog heeft gekregen van Rusland. Als cadeau voor hun steun.

Momenteel wordt het gebruikt al cultuurcentrum.

We rijden over de rivier de Wisla.

17.05 bereikten we de grens naar Wit Rusland. Althans, eerst ga je door de Poolse douane. Dat ging vrij snel en daarna rijd je door een stuk niemandsland, weer een paspoortcontrole. Daarbij wisten de chauffeurs nog wat stropdassen en pennen te slijten. Op naar een volgende controle. Bauk en Panc stapten uit om te vragen of we verder mochten omdat wij humanitaire hulp verlenen. Er werd gebeld om te vragen of het klopte dat we kinderen kwamen ophalen. De man beloofde dat het met een kwartier geregeld zou zijn.

Even later stapte hij in de bus, controleerde onze paspoorten en nam ze mee. Enige tijd later kwam hij weer terug en controleerde hij de bagage. Hij sneed daarbij een paar dozen open, maar gelukkig geen dozen die voor de kinderen zijn bedoeld. Dit keer werden er geen cadeautjes geaccepteerd, wat mij een goede zaak leek. De cadeautjes werden uitgedeeld aan mensen die ook al lang voor de douane stonden te wachten. Zij namen de cadeautjes gretig aan! Van enig wantrouwen was geen sprake!

Henk moest naar een kantoortje om voor iedereen een ziektekostenverzekering af te sluiten van € 2,00 per stuk. Al met al heeft het wachten daarop misschien nog wel de meeste tijd in beslag genomen. Om 18.52 reden we Belarus binnen!!!!

100 meter verderop stonden Tatjana, Sacha en Zjenja ons op te wachten. Het was fantastisch om hen en met name Tatjana nu in haar eigen land te ontmoeten.

Sacha en Zjenja ondersteunen Tatjana in haar werk voor de Wit-Russische kinderen. Ze hebben haar nu van het station afgehaald en naar de grens gebracht.

Snel werd er nog even geld gewisseld, want dat zou vast en zeker, volgens Tatjana, in Brest niet meer gaan lukken.

We vervolgden onze weg naar Brest. Daar logeerden we in hotel Westa. Een prima hotel, alles is er net even anders als wij gewend zijn. De sleutels draaien links om, de warme en koude kranen zitten andersom. Gordijnen hingen niet aan een rails maar een touwtje en het behang aan de muur is wat je noemt meer mijn oma's smaak. Maar goed, alles was aanwezig en ik voel me nog steeds de koning(in) te rijk. Eindelijk in Belarus!!

Er ontstond nog even een discussie of we wel in het restaurant moesten gaan eten waar de meeste al een keer hebben gegeten. Niet omdat het niet goed was, maar omdat het tegenwoordig het meest chique restaurant van Brest is. We dachten niet dat we ons een buil zouden vallen, dus liepen we even later gezellig arm in arm door prachtig besneeuwde parken en straten naar het restaurant.

Prima gegeten. Je kon uit verschillende buitenlandse gerechten kiezen, maar ook vis en vlees stond op het menu en een heerlijke witte chardonnaye.

Al met al waren we met 9 personen ongeveer € 100,00 euro kwijt.

Voor mij was het daarna echt bedtijd en een enkeling bleef nog even gezellig nababbelen.

Die dag hebben we 656 km gereden.

Donderdag 23 februari 2006

Een grote dag.! We zouden de eerste Wit-Russische school gaan bezoeken!

In totaal hadden we 1486 km gereden. Sacha nam hier afscheid van ons.

Het eerste dorpje waar we heen gingen heette Malesjev. Ik ben heel erg benieuwd.

Het was nog zeker vijf uur rijden en dan rijd je urenlang over de zogenaamde snelweg van Wit Rusland. Om je heen is het niet meer dan één grote witte vlakte. Belarus doet zijn naam eer aan! Aan de horizon zie je zo af en toe iets verschijnen dat lijkt op een dorpje, maar langs de snelweg wordt helemaal niets gebouwd. In tegenstelling tot Polen zie je hier geen enkel reclamebord. Je passeert zo nu en dan een auto of een vrachtwagen. Belarus lijkt volledig leeg te zijn. Als je hier autopech krijgt heb je echt pech, want je bent volledig aan je lot overgelaten.

Na een paar uur rijden verlieten we de ‘snelweg’ en reden we door wat kleine dorpjes.

Op dat moment besepte ik dat ik in een andere wereld was terecht gekomen. Ik zag het leven op straat: mannen en vrouwen in donkere kleding, dikke jassen en kozakken mutsen op hun hoofd. Honden die los over straat liepen, wagens of sleeën die getrokken werden door paarden. En kleine houten huisjes die vaak ook in verschillende kleuren waren opgefleurd. Wat een schitterend straatbeeld! Het ontnam mij even de adem en ik was op slag verkocht.

Het leek niet op het troosteloze beeld wat ik had van de plaatjes en de foto's. In tegenstelling tot dat zag het er naar mijn inziens heel gemoedelijk uit. Tenslotte was het niet meer dan mijn eerste indruk en die was zeker gekleurd door mijn eigen gevoel van blijdschap. Binnen een aantal uren zou ik zeer waarschijnlijk mijn twee gastkinderen van 2 jaar geleden weer mogen ontmoeten.

Om 14.10 bereikten we dan eindelijk Malisjev. Er was al vele malen gebeld tussen Tatjana en de directrice van de school, om te weten hoever onze reis al gevorderd was.

Voordat we bij de school aankwamen, passeerden we een rouwstoet. Op een open vrachtauto stond de kist met daarin de overledene. Het deksel lag niet op de kist. Een luid weniende vrouw zat over de kist gebogen. Voor de stoet liepen mensen met bloemenkransen en een priester die met wierook zwaaide. Achter de auto liepen nog meer belangstellenden. Uit respect stopten we de bus, zette Panc de motor af, tot de stoet voorbij was.

Aan het eind van de weg lag de school. De kinderen stonden al buiten op ons te wachten. Zes kinderen hadden twee jaar geleden in Alphen aan den Rijn gelogeerd. Ik kon de gezichtjes wel herkennen. Ze waren allemaal heel blij, vooral Katja dartelde maar om ons heen.

We mochten de school bekijken en ze lieten ons zien wat ze met het geld hadden gedaan dat de Stichting Tsjernobyl kinderen één jaar geleden aan de school had geschonken. Er was gereedschap gekocht, wat uitgestald lag in één van de lokalen. Ook lieten ze zien wat de kinderen er mee gemaakt hadden. De jongetjes maken speelgoedvrachtautootjes en de meisjes maken gegutste schilderijtjes. Arie mocht zo'n prachtig schilderijtje in ontvangst nemen.

Voor de gymzaal waren ook allerlei attributen gekocht en zelfs ski's om in de winter lekker buiten te gaan langlaufen (neem ik aan, want Belarus is zover ik had gezien, net zo vlak als Nederland)

Verder hadden ze voor de allerkleinsten twee toiletten in de school gebouwd. Dit gaf de jongste kinderen (4-5 jaar) de mogelijkheid ook naar school te gaan en zich voor te bereiden op het echte leerwerk. In de winter mogen de andere kinderen ook gebruik maken van de toiletten, maar alleen als het heel koud is. Anders moeten ze gewoon achter in de tuin op de latrine.

Er stond voor ons een grote tafel met allerlei lekkere hapjes klaar. Cakejes, chocolaatjes, sinaasappelschijfjes, stukjes brood met worst en ga zo maar door. We dronken er thee bij.

De moeders van de kinderen van twee jaar geleden zaten ook aan de tafel. Eén van de moeders bedankte ons heel hartelijk (met tranen in haar ogen) voor de fijne tijd die de kinderen in Nederland hebben gehad.

Op de vraag of de moeders verschillen zagen aan hun kinderen voor en na hun verblijf in Nederland kwamen er vele positieve reacties. Eén meisje had voor haar vertrek last van haar schildklier en dat was na terugkomst over. Helaas begint het nu weer op te spelen. De kinderen gedragen zich onafhankelijker en zien er gezonder uit. Ze weten nu heel goed hoe ze hun tanden moeten poetsen en ze leren dat ook aan hun broertjes en zusjes.

De directrice vertelde dat er zich het afgelopen jaar een aantal nare situaties hadden voorgedaan. Eén van de meisjes van de school is in een elektriciteitspaal geklommen en heeft haar lichaam voor een groot deel verbrand. Ze ligt al driekwart jaar in het ziekenhuis in Gomel.

Ze heeft nog verschillende operaties nodig, maar nu is het geld op. We hebben voor het meisje wat geld achtergelaten en vertrouwen er volledig op dat het goed terecht komt.

Twee kinderen zijn in dat jaar ook verongelukt voor de school. De school ligt precies in een bocht van de weg aan het begin van het dorp. Auto's die te snel komen aanrijden raken daar gemakkelijk van de weg. Heel graag wil de directrice een hek om de school.

Er werden verder geen toezeggingen gedaan. De wensen werden later genoteerd.

De school mocht een tas met kleren uitdelen aan de allerarmste en er waren natuurlijk de dozen van de gastgezinnen die werden uitgedeeld. We moesten snel weer door want in Zapesoche stonden ze al minstens twee uur op ons te wachten.

Om 16.00 uur kwamen we bij de school aan. Daar stond een aantal ouders en het hoofd van de school op ons te wachten. Ik zag direct dat de moeder van Yulia (het meisje dat twee jaar geleden bij ons logeerde) er ook bij stond. Het is een warm welkom.

In de hal van de school maakte ik ook kennis met Yulia's vader en met de moeder van Tanya (het tweede meisje dat bij ons logeerde)

We moesten direct doorlopen naar de aula en daar stonden alle kinderen op het podium in traditionele klederdracht. De tranen schoten mij in de ogen. Er was geen houden meer aan!

Daar stonden ze, Tanya en Yulia, eigenlijk geen spat veranderd, maar wel minstens tien centimeter de in lucht geschoten. Nadat wij hadden plaatsgenomen kregen we uiteraard eerst de traditionele ceremonie met het aanbieden van brood en zout. Arie mocht het stukje brood eten en daarna kregen we een prachtige voorstelling. Zingende en dansende meisjes en jongens. De foto's die ik maakte blijken achteraf zeer bewogen te zijn. Zowel in figuurlijke als letterlijke betekenis.

Er leek geen einde te komen aan al die prachtige liedjes en dansjes, die overigens schitterend begeleid werden door een moeder op accordeon. Eindelijk kon ik de twee meisjes even in mijn armen sluiten. Wat een groot geluk. Twee jaar geleden heb ik afscheid genomen met het idee ze nooit meer te zullen zien en nu

De ceremonie ging nog wel even door met prachtige toespraken en bedanken over en weer van de directeur en van Arie de Jong. Tatjana vertaalde alles van het Engels naar het Russisch en weer terug. Om de beurt werden we in het zonnetje gezet en kreeg ieder een prachtig ingepakt cadeau.

Vervolgens was er een poppenkastvoorstelling die gespeeld werd met de knuffels die uit Holland zijn meegekomen en natuurlijk moesten wij ook nog even met de voetjes van de vloer!

Na afloop hebben we de meegebrachte dozen van de gastouders uitgedeeld en de computers die voor de school waren bestemd gegeven.

De ouders van Yulia en Tanya wilden mij heel graag ontvangen in hun huis. Er was een leerkracht die goed Engels sprak die mij aanbood om mee te gaan zodat zij voor ons kon

vertalen. Dat was natuurlijk een schitterend aanbod wat ik zeker niet wilde afwijzen. Ik zou de maaltijd op school missen, maar ik wilde de kans niet voorbij laten gaan om te zien hoe de kinderen wonen en leven in Belarus.

Zo vertrok ik met de beide families. We bezochten eerst het huis van Tanya. Het was een houten huisje. Je kwam binnen in een kleine bijkeuken. Het huis had verder nog drie kamers, bestaande uit een keuken, een woonkamer en een slaapkamer. Alles piepklein.

Ik durfde helaas geen foto's te maken. De kamers stonden vol met spulletjes. Tapijten tegen de muur en heel veel kits. Tanya sliep in dezelfde kamer als haar vader en moeder. Het huis werd verwarmd door een soort stenen kolom waaromheen de kamers zijn gebouwd. Er zit een luikje in waar in je het hout kon leggen wat gestookt werd. De muren worden heet en dat geeft veel warmte af. Er is geen waterleiding, dus geen kranen of toilet in huis. De pomp stond midden op straat, voor algemeen gebruik.

Het is misschien niet veel wat ze hebben, maar het was er wel knus en netjes.

Dus genoeg reden om mijn complimenten te geven over dit warme huis.

Het was niet meer dan een bliksembezoek, waarna wij onze weg vervolgden naar het huis van Yulia.

We moesten echt een stuk lopen door de sneeuw. Het huis van Yulia was van steen gebouwd en had één kamer meer. Yulia sliep met haar zusje Olja en haar oma in een kamer en vader en moeder hadden een eigen slaapkamer. Ook daar een woonkamer en een keuken met een bijkeuken. In de keuken stond een tafel gedekt en zij nodigde mij uit om met hen aan tafel te gaan. Het werd echt heel gezellig. Ik was blij dat de Engelse juf als tolk was meegekomen. We konden nu echt verhalen met elkaar uitwisselen en dat was reuze gezellig. Uiteraard werd er regelmatig een toast uitgebracht en dronk ik voor het eerst wodka. "Tjuuttjuut" zei ik bij elk glaasje. Wat betekent: een klein beetje! Maar vele kleine beetjejjes.....

Ze vertelden dat de kinderen nog dagelijks over hun verblijf in Holland spraken. Dat ze een geweldige tijd hebben gehad! Yulia heeft na terugkomst geen hoofdpijnen meer.

Ook allemaal weer hele positieve verhalen. De mensen waren werkelijk zó blij en zó dankbaar. Ik heb mij nooit kunnen realiseren dat het zoveel voor hen betekend heeft.

Ik kreeg weer allerlei cadeautjes mee naar huis en aan het eind van de avond nog een lekker kopje koffie. Iedereen ging mee om mij weer terug te brengen naar de bus. Hand in hand met Tanya en Yulia vonden wij onze weg door de sneeuw en in het donker omdat de straatverlichting ontbrak.

Eén ding wist ik zeker. Ik kom hier terug. Het liefst met mijn hele gezin. "Zij moeten dit ook een keer meemaken!" Bij de bus stonden mijn reisgenoten al klaar, die zich prima hadden vermaakt tijdens de maaltijd op school. Bij het vertrekken van de bus werden we door iedereen uitgezwaaid. Huilende meisjes achterlatend. Maar hoogstwaarschijnlijk dit keer niet voor altijd.

De enerverende dag sloten we af in hotel Goryn in Stolin met een gezellige borrel. Want wat hadden we elkaar veel te vertellen!!

Vrijdag 24 februari 2006

Ik werd gewekt door krakende voetstappen in de sneeuw onder mijn raam. Wanneer ik door het raam keek zag ik een stralende zon en spierwitte daken. Als ik me nu snel aankleedde kon ik misschien nog voor het ontbijt buiten een paar prachtige plaatjes schieten.

Ondanks dat de zon zo heerlijk scheen was het écht heel erg koud.

Voor het ontbijt had Tatjana speciaal iemand moeten regelen. Normaal

gesproken kon je pas vanaf 11.00 uur terecht voor een hapje. Voor ons was de vriendelijke dame met haar gouden tand al vroeg uit de veren gekomen en zette ze boekweitgrutten met varkenslapjes op de ontbijttafel. Gelukkig konden we ook nog kiezen uit een gebakken eitje met brood en thee. Dus de keuze was snel gemaakt.

De waterleiding was gesprongen, dus een douche zat er voor vandaag niet in. Arie had de vorige avond niet meer dan blubber uit de kraan zien komen. Al met al zullen we het wel overleven zonder douche. Je past je eenvoudig aan.

Schuin tegenover het hotel was een warenhuis. We kochten er chocola, kaarten en Margriet wist er boeken te pakken te krijgen van Harry Potter. Ik vond de prijzen van al deze artikelen niet eens zo heel goedkoop. Een magnetron kostte er € 100,00 een doos chocola € 2,00. Met een salaris van € 29,00 per maand moet je wel heel hard sparen.

Inmiddels was Nicolay ook gearriveerd. Nicolay is ook weer één van de vrijwilligers die ons hielp en begeleidde op de verdere route. Die ochtend had hij al vroeg bij de plaatselijke politie een permissie geregeld om in het zogenaamde verboden gebied te komen. Sinds 1 januari van dit jaar is het niet meer mogelijk om vrij het gebied te betreden dat ligt aan de grens van Oekraïne. President Loekasjenko heeft ivm de komende verkiezingen deze maatregel getroffen. Vorony ligt in het verboden gebied en daar hadden wij dus toestemming voor nodig. Nicolay had de papieren geregeld en reed voor ons uit richting Vorony. Op een gegeven moment hield de verharde weg op en moesten we het laatste stuk over een zandweg rijden. Zo in de winter was deze goed begaanbaar. Ik kan me voorstellen dat het in de andere jaargetijden één grote modderpoel is. Vorony ligt niet ver van Stolin. We kwamen dus vrij snel al bij de school aan. Om de bus door de iets te smalle poort te manoeuvreren, kostte het ons bijna een buitenspiegel. Maar Bauk kreeg het toch voor elkaar.

Mijn gastkinderen van zes jaar geleden, Tanya en Alyona stonden voor de school op mij te wachten. Het was eigenlijk mijn beurt om de traditionele ceremonie met het brood te gaan doen. Maar daar kreeg ik niet de gelegenheid voor. De meisjes vlogen mij Oom de hals.

Ik wist niet wat ik zag. De kleine Tanya was inmiddels boven mij uitgegroeid en Alyona was een stevige meid geworden. Wat waren wij blij elkaar weer te zien! Beide moeders waren ook meegekomen en kon ik ook eindelijk met hen

kennismaken. Veel tijd was er niet, want wij moesten de klas in waar de kinderen die mee zouden gaan naar Nederland al klaar zaten in de schoolbanken, met hun moeders aan hun zijde.

Tatjana gaf de ouders informatie over de reis en wat er in de tas mee mocht. De foto's met verhalen van de gastgezinnen werden uitgedeeld. Er waren blije gezichten, maar soms ook wat angstige blikken. Wat een avontuur zouden deze kinderen tegemoet gaan.!

Van één van de kinderen was het nog niet duidelijk of ze mee kon komen. Ze bleek luis te hebben en was op dat moment onder behandeling bij een huisarts. Morgen horen we meer.

Elk kind kreeg een tas uitgedeeld. Daarin zouden de schoolboeken meegaan en wat kleding voor de eerste dagen. Verder zou de tas in Nederland aangevuld worden met kleding en cadeautjes. Iedereen kreeg een muts, sjaal en handschoenen cadeau.

Toen wij de klas weer uitliepen stonden daar nog steeds mijn gastkinderen Tanya en Alyona met hun moeders. Ze wilden heel graag dat ik meeding naar hun huizen en daar wilde ik ook deze keer geen nee op zeggen. Voor de tweede keer zou ik de maaltijd op school missen, maar liever wilde ik bij de kinderen thuis zijn. Zo liep ik met hen het besneeuwde dorp een beetje uit, langs een bos, waar volgens Tanya wolven leefden. Als eerste bezocht ik het piepkleine houten huisje van Tanya, waar de kippen nog gewoon om het huis heen fladderde. Het huisje bestond uit niets meer dan een keukentje en een woon/slaapkamer waar een bank en twee bedden stonden. De wanden waren beplakt met posters uit een soort HIT-krant. Tanya haar stiefvader lag op de bank een dutje te doen want weldra moest hij aan de arbeid. Ik kreeg de indruk dat hij mij als een buitenaards wezentje beschouwde. Vol verbazing bleef hij mij over mijn haren strijken en ratelde voor mij onverstaanbare woorden. Veel meer dan drie tanden kon ik niet bespeuren. Tanya moest erg lachen om zijn uitspraken waardoor ik wel begreep dat het allemaal geen kwaad kon. We stonden met een paar minuutjes weer buiten om naar het huis van Alyona te gaan. Daar stond weer een tafel met allerlei heerlijks klaar. Er werden foto's van hun verblijf in Nederland te voorschijn gehaald en ook hier heb ik me weer ontzettend vermaakt met de vele herinneringen die we ophaalden. Inmiddels kon Tanya al een beetje Engels spreken, waardoor wij al veel beter met elkaar konden communiceren. Het Engels – Russische woordenboek hielp ook regelmatig een handje mee.

Het broertje van Alyona was ook opgegeven voor de reis naar Nederland. Maar omdat het jongetje geen gezondheidsverklaring had gekregen mocht hij niet mee. Ik kon er niet goed achter komen, wat het jongetje mankeerde. Er werd weer stevig geklonken met wodka. En wat een hartverwarmend bezoek was het ook dit keer weer! Om twee uur moest ik weer terug zijn bij de school en zij brachten mij allemaal weer terug. Gelukkig zou ik hen de volgende dag nog even kunnen zien, omdat wij dan de kinderen pas

komen ophalen. Nog even geen emotioneel afscheid, het was alleen maar voor één dag.

Op school viel ik midden in de feestvreugde. Wat een overdaad aan eten en gezelligheid!!

Er werden Russische liedjes gezongen afgewisseld met Nederlandse. De tulpen uit Amsterdam en In Holland staat en huis, ja, ja, deden het heel goed bij de Russen.

Eén van de moeders, die ervoor zorgden dat de glazen goed gevuld bleven, kon echt prachtig zingen.

Om 15.00 uur moesten we echt vertrekken. Vysokoje is toch nog 45 km rijden en daar zaten ze ook al op ons te wachten. Dus snel opstappen, uitzwaaien en weer in de bus naar de volgende school.

Deze school was van hout en bestond maar uit twee klasjes. De ouders en kinderen stonden langs het pad op ons te wachten met het brood dat zo typerend is voor de traditie. De kinderen zaten al in de klas en hier zaten de ouders niet naast hun eigen kinderen, maar achter in de klas. Tatjana gaf weer de nodige informatie en de kinderen kregen de foto's van hun gastgezinnen. Mijn twee gastkindjes, Alina en Alyona komen ook uit deze klas. Wij konden dus nu al met elkaar kennismaken en ook de ouders bleken aanwezig te zijn. Het was wel heel bijzonder om elkaar nu al te ontmoeten. Ik werd uitgenodigd om bij één van mijn gastkinderen te komen logeren. Dat gaf mij de gelegenheid om een goed beeld te krijgen van de thuissituatie van één van mijn gastkinderen.

De moeders hadden weer voor een prachtig gedekte tafel gezorgd, met overheerlijke hapjes. Stukjes vlees, een soort haring met een laagje bietjes erover, huzarensalade, aardappelpuree. En vele koekjes, snoepjes en taarten.

De sfeer was heel anders dan op de school in Vorony. Eén van de vaders had duidelijk te diep in het glaasje gekeken en werd wat luidruchtig. Er werd wel gezongen, maar ook hier zong hij iets te luid en zorgde de wodka ervoor dat hij geen enkele noot wist te halen.

We sloten af met een kop koffie of thee en vertrokken naar onze logeerplaatsen.

Ik sliep met Bauk en Henk bij Alina. Een heel rustig gezin met drie kinderen van 13, 9 en 1 jaar. Het huis zag er goed uit. De badkamer was in aanbouw. Als er weer geld was werd deze afgebouwd. Vader werkt op de tractor en in de zomer verbouwt hij augurken achter in de tuin. De kassen (houten geraamten) worden in het voorjaar overdekt met plastic. Hij liet mij busjes met augurkenzaden zien, die uit Holland werden geïmporteerd. Hij betaalt 30 dollar voor een busje zaad.

Alina liet mij foto's zien van haar leventje in Vysokoje. Kerstfeest op school, verjaardagen en kinderfeestjes. Feestelijke bedoeningen met prachtige verkleedpartijen.

Ondertussen ging de baby van hand tot hand. Zowel Alina als haar zus Marina, papa en mama liepen continue met het jongetje op de arm. Aan aandacht kreeg hij niets te kort.

Mama moest nog wel even de koe melken, want daar was ze nog niet aan toe gekomen.

Ik heb een prima indruk gekregen van deze familie. Ze werken hard, maar hebben het ook redelijk goed.

Alleen dat toilet in de achtertuin!! Natuurlijk moest ik midden in de nacht! (zit tussen de oren) Ik dacht er wel even naar toe te kunnen sluipen. Vergeet het maar, de honden sprongen meteen op en blaften om het hardst en vloog ik direct, met de schrik om het lijf, weer terug de keuken in. Daarmee had ik vader en waarschijnlijk de rest van het huis en alle burens ook wakker gemaakt. Gelukkig was hij wel zo vriendelijk de honden even in de schuur te zetten zodat ik veilig mijn weg kon vinden (met zaklantaarn) naar het 'verloskamertje'. Duizend maal spaziba was naar mijn gevoel niet genoeg om van mijn schuld-schaamtegevoel af te komen. Het leverde me wel een lege blaas op waardoor ik eindelijk kon gaan slapen.

Zaterdag 25 februari 2006

Als ontbijt kregen we een soort tortellini in bouillon gekookt met room erover.

Het was de moeite waard om te proberen. Alina en haar vader aten met ons mee.

Voor haar was het de grote dag. Vandaag vangt zij haar grote reis naar Nederland aan.

Voor haar moeder was het duidelijk een moeilijk afscheid.

De vader die iets te diep in het glaasje had gekeken kwam nog even met de bijbel in zijn hand langs. Waarschijnlijk wilde hij zijn excuses aanbieden.

Henk zou de bus al een beetje opwarmen zodat we om 8.00 uur vanaf de school konden vertrekken. Snel inruimen en na wat foto's te hebben gemaakt vertrokken we. Geen huilende kinderen in de bus, maar wel een aantal snikkende moeders achterlatend.

Om 9.30 uur kwamen we aan in Vorony. Daar hadden de ouders het niet zo nauw genomen met de tijd. De laatste kwam pas om 10.30 uur bij de bus aan. Nicolay heeft zelfs nog kinderen opgehaald met zijn auto.

Hier ontmoette ik voor het eerst Irina. Zij is een belangrijke schakel voor de Stichting Kindness. Zij zou ons begeleiden naar de grens met Polen.

Tanya en Alyona stonden er ook weer om afscheid te komen nemen. Ook de moeder van Tanya kwam aangerend en stond er weer met tranen in haar ogen. Nog wat foto's voor thuis.

Uitzwaaiende papa's en mama's. Het meisje dat luis had is toch meegekomen. Ze heeft een behandeling gehad en als we goed opletten is het verder geen reden om haar thuis te laten. Er was ook een meisje dat duidelijk krentenbaard had. Daarvoor zou Margriet naar Nederland bellen, zodat ze daar snel behandeld kan worden.

We konden helaas geen koffie meer maken in de bus. Ergens was er iets bevroren waardoor wij geen heet water meer uit het kraantje konden tappen. Dat was nou jammer!

In Brest galmde de eerste ah's en oh's! door de bus bij het zien van de grote flatgebouwen. Het was duidelijk dat veel van de kinderen nog nooit veel verder waren gekomen dan hun eigen dorp.

Om 13.45 uur kwamen we bij de Poolse grens aan en namen we afscheid van Irina. We gaven haar nog wat brood en fruit mee. Zij vertelde dat ze 3 maanden bezig was geweest om de papieren te regelen voor de kinderen. Het lijkt wel steeds lastiger te worden om dit voor elkaar te krijgen. Kindness is ook nog maar één van de weinige projecten waar de overheid nog toestemming voor verleend.

Dit keer duurde het twee uur voor we eindelijk bij de Poolse grens aankwamen.

Maar ook daar hadden we weer oponthoud. De douanier bekeek afkeurend de voorruit van de bus. Hij sprak Tanja er op aan:

“Er zitten diverse barsten en sterretjes in de voorruit! Ik mag u niet verder laten gaan.

Als de bus in Polen wordt aangehouden door de politie ben ik er verantwoordelijk voor.

De bus mag doorrijden, maar de kinderen moeten uitstappen”

Tanja, die al vele jaren ervaring heeft op dit gebied, verdedigde zich niet en zei tactisch:

“Dat is goed, we zullen hier uitstappen!”

Blijkbaar was dit niet echt het doel waar de man naar streefde en liet hij ons toch gewoon doorrijden.

Begrijp jij het of begrijp ik het?

De bus is in Nederland met sterretjes en barsten toch gewoon goedgekeurd, maar daar moest je niet mee komen. En in vergelijking met de barrels die je hier ziet rijden, hebben wij een luxe bus. Maar begrijpen zal ik het wel nooit. In ieder geval reden wij om 15.17 uur Polen binnen. Twee uurtjes later kwamen we bij de eerste jeugdherberg aan in Debe Wielke.

Een aardige Joodse familie begeleidde ons naar de kamers. De meisjes en jongens bij elkaar in verschillende kamers van 4 a 5 personen. Voor het eten deden we met alle kinderen nog een fopspelletje waar we veel schik om hebben gehad.

Om 19.00 uur gingen we aan tafel voor een stevige maaltijd: aardappelsoep, aardappelpuree, hamburgers en salade. De kinderen waren allemaal even lief. Het was zelfs niet nodig om bij hen aan de tafel te zitten om toezicht te houden. Ze wisten precies wat er van ze werd

verwacht. Ook na het eten tanden poetsen en voor degene die het echt nodig hadden een lekkere douche en dan naar bed. Binnen een uur sliep iedereen. Wij hebben nog lekker bij de houtkachel een borrel gedronken om vervolgens onder de dekens te kruipen.

Zondag 26 februari 2006

Om 7.30 uur zat iedereen weer opgefrist aan het ontbijt. De jongens waren wel vroeg wakker, die hoorde ik om 5.00 uur al. Volgens Tanja zijn de kinderen gewend om vroeg op te staan, omdat ze thuis voor schooltijd nog moeten helpen met dieren voeren of in de moestuin/kassen. Ieder gezin verbouwt zijn eigen aardappelen, groenten en fruit en in de zomer worden er veel augurken verbouwd. Voor de verkoop, als extra bijverdienste.

Na een ontbijt van brood met worstjes en thee stapte iedereen weer fris en wel in de bus.

Om 8.30 uur reden we door Warschau, het sneeuwde hier en langzaam werden de straten steeds witter. Na het kijken van een filmpje krijgen de kinderen Nederlandse woordjes te leren. In ieder geval konden ze na verloop van tijd, het volgende zeggen: “Ik ben ..., Slaap lekker, tot ziens, eet smakelijk en tellen ze tot tien. De slimmeriken konden na verloop van tijd ook alle dagen van de week opnoemen.

Het was duidelijk dat alle kinderen reuze veel zin hadden in hun verblijf in Nederland. Iedereen was vrolijk en vol enthousiasme gingen ze de Nederlandse woordjes oefenen.

Tussen de middag smeerden we boterhammen, de chocoladepasta won het van de worst. Maar ook die smaakte heel goed.

Om 16.13 uur kwamen we bij de Duitse grens aan. De paspoorten moesten gecontroleerd worden, maar met 20 minuten waren we erdoor.

Een uurtje later kwamen we aan bij de Jeugdherberg. Thomas de eigenaar stond al buiten op ons te wachten. De Jeugdherberg stond midden in een verbouwing, maar zover ik kon zien werd het schitterend. De eetzaal, douchegelegenheden en slaapkamers in het hoofdgebouw waren klaar. Dat zag er heel modern uit.

De kinderen hadden nog ruim de tijd om allerlei spelletjes te doen. Het was duidelijk dat ze nog nooit van 'vier op een rij', 'mens erger je niet', 'mikado' etc. hadden gehoord. Want ze kenden de spelregels echt niet. Maar toen ze dat eenmaal door hadden spatte het fanatisme eraf. Ook het voetbalspel was heel favoriet!

Om 19.00 uur aan tafel. Aardappelpuree, spruitjes (die aten de kinderen niet) hamburgers en salade. En toe een lekker stuk fruit. Na het eten wilde Arie nog graag een groepsfoto maken. 'Als je tenminste weet hoe je eigen camera werkt'. Daar moest Arie nog even een nachtje over slapen. Met de helpende hand van Thomas zijn vrouw, die de foto wel wilde maken, kon ook Arie op de foto. Zo waren we toch compleet.

Arie kreeg een slaappleaats op de jongenskamer toebedeeld en daarmee nam hij zijn verantwoordelijkheid wel heel serieus. Hij wist ze allemaal zonder uitzondering onder de douche te zetten, waardoor ze allemaal geschrobd en wel hun bedje in stapten.

In de kelder brandde de houtkachel heerlijk warm en daar hebben we gezellig de dag afgesloten in gezamenlijkheid met Thomas en zijn vrouw.

Maandag 27 februari 2006

6.45 uur ging de wekker. Wassen, tanden poetsen en alle bedden afhalen.

7.30 Als ontbijt aten de kinderen melk met iets van knapperige brokjes (melk met zoete brokken?). Sommige kinderen aten wel drie kommetjes.

Om iets over achten stapten we de bus in. Het was er heel koud, wel -10 C.

De vriendelijke eigenaar van de jeugdherberg gaf ons twee kannen koffie mee. Heerlijk, eindelijk weer koffie! Met die kou zat alles weer dichtgevroren. Er waren ook verse broodjes voor de lunch en na een korte stop voor boodschappen, kwam daar voor iedereen nog eens een banaan bij.

Met volle verbazing keken de kinderen naar de windmolens." Ze zijn wel heel groot en dun, heel anders als in Belarus" zal wel de gedachten van de kinderen zijn geweest.

Er werd weer fanatiek geoefend met de Nederlandse woordjes.

Tussen de middag smaakten de verse broodjes prima. Iedereen at er minstens twee. Dat ging de goede kant op. Het is altijd fijn om te zien dat er goed gegeten wordt.

Toen we om 15.15 uur Nederland binnenreden werd er luid gejuicht: Hiep, hiep, hoera!!

Om 16.15 uur nog een laatste stop voor het eten van een heerlijke banaan. 24 kinderen met een banaan. Een pracht plaatje!

Het einddoel van de reis naderde. Bij Amsterdam moest ik zelf weer enorm wennen aan de hoeveelheid auto's. Wat een drukte is het hier zeg! "Ik weet niet of ik het nog wel zo leuk vind. Je kunt je bijna niet voorstellen dat kinderen hier voor hun gezondheid naar toe komen".

Op het moment dat wij Schiphol passeerden, steeg er een vliegtuig op. Dat was voor de kinderen werkelijk zo bijzonder. Heel goed getimed!

Om even voor zessen kwam de bus aan bij de Dames van Alphen.

We hadden een prima reis gehad, met een groep fantastische kinderen. Een heel goede start voor twee maanden verblijf in Nederland. Met dank aan de drie fantastische chauffeurs!

Ellen Verschuur

